

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Троян, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРОЯН, П-РИ СЪСТАВ - ГРАЖДАНСКИ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Светла Ив. Иванова

при участието на секретаря Емилия П. Петрова
като разглежда докладваното от Светла Ив. Иванова Гражданско дело №
20234340100227 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.422 от ГПК – установителен за
вземане.

В исковата молба от „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК: *** със
седалище и адрес: гр. София, п.к. 1404 р-н Триадица, бул. "България" № 81 В,
представявано от юрк. Б. Т. /Пълномощник на управителите/, се претендира
да бъде прието за установено, че ответникът И. Ц. В., ЕГН *****,
дължи на „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с ЕИК *** парично вземане,
конкретизирано в т. 9 на предявеното Заявление за издаване на заповед за
изпълнение по чл. 410 ГПК по образуваното ч.гр.д. № 18/2023 г., а именно
сумата в общ размер от 4719.98 лв., формирана както следва: главница в
размер на 1442.34 лв.; възнаграждение по договор за предоставяне на
поръчителство в размер на 1538.11 лв., договорна възнаградителна лихва
върху главницата в размер на 456.70 лв. за периода от 04.07.2016 г до
10.01.2018г.; законна лихва за забава върху главницата в размер на 708.77 лв.
за период от 10.01.2018 г. до 23.02.2021 г., законна лихва за забава по
Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 574.06 лева, както и
лихва за забава върху главницата считано от датата на подаване на
заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията.

Твърди се, че вземането произтича от сключен между „Кредисимо“
ЕАД, в качеството си на кредитодател и И. Ц. В., ЕГН *****, в
качеството си на кредитополучател Договор за потребителски кредит № ***
на 04.07.2016 г. по електронен път, по силата на Закона за предоставяне на
финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/.

Сочи се, че по силата на цитирания договор длъжникът – настоящ
ответник И. Ц. В., ЕГН: *****, е получил сумата от 1573.8 лева, срещу

което се съгласил да върне една вноса в срок до 10.01.2018 г., когато е падежирали последната вноса, съгласно Приложение 1, съдържащ Погасителен план, неразделна част към Договора за кредит. Твърди се, че бил уговорен и фиксиран лихвен процент в размер на 41.24 %, както и годишен процент на разходите в размер на 50 %.

Излага се, че в Раздел X, чл. 2 от Общите условия за предоставяне на кредити на Заемодателя, неразделна част от Договора за кредит страните се съгласили, че Длъжникът ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноса. В Раздел VI, чл. 7 от ОУ, неразделна част от Договора за кредит страните постигнали съгласие Длъжникът да заплаща всички разноси свързани с неизпълнението му. В Раздел VIII, чл. 2.6 от ОУ било уговорено правомощие на Кредисимо да уведомява Длъжника за забавата му чрез водене на кореспонденция, изпращане на съобщения, писма и стикери.

Отделно се сочи, че ответникът е сключил на 04.07.2016 година Договор за предоставяне на поръчителство с дружеството Ай Тръст. По силата на Договора за предоставяне на поръчителство дружеството се е задължило да сключи договор с трето за процеса лице - Кредисимо и да отговаря пред Кредисимо солидарно с И. Ц. В., ЕГН: ***** за всички задължения по Договора за кредит с Кредисимо така, както те са установени в Договора за кредит и приложенията към него. Съгласно чл. 3 от Договора за предоставяне поръчителство дружеството се е задължило да плати всички изискуеми задължения при поискване от Кредисимо.

Излага се, че на 04.07.2016 година, Ай Тръст и Кредисимо са сключили договор за поръчителство, по силата на който Ай Тръст се е задължило спрямо Кредисимо за всички задължения на И. Ц. В., ЕГН ***** по Договора за кредит. Така Ай Тръст е изпълнило задълженията си към И. Ц. В., ЕГН: ***** по Договора за предоставяне поръчителство.

Тъй като ответникът И. Ц. В., ЕГН ***** не е изпълнил в срок задълженията си по Договора за кредит, кредитора „Кредисимо“ ЕАД е поканило Ай Тръст да плати всички изискуеми задължения на И. Ц. В., ЕГН: ***** по Договора за кредит на 18.02.2021 г., посредством изпратено уведомление до Длъжника на 18.02.2021 г., в което е посочило всички дължими суми и предстоящо плащане от Ай Тръст.

Излага се, че на 23.02.2021 г. Ай Тръст е погасило дължимите от И. Ц. В., ЕГН: ***** на Кредисимо суми, както следва: 1442.34 лева /главница/ по Договор за кредит; 456.7 лева /договорна лихва/ за период 04.07.2016 г до 10.01.2018 година; 708.77 лева /обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава/.

Твърди се, че на 23.02.2021 г. Ай Тръст е уведомило по електронна поща Длъжника за извършеното плащане съобразно уговореното в чл. 3, ал. 4 от Договора за предоставяне на поръчителство, за встъпването на Ай Тръст в правата на кредитора Кредисимо, както и за задължението му за заплащане на възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 1538.11 лева, ведно със сумата от 574.06 лева, представляваща обезщетение за забава върху дължимото възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство. Сочи се, че с Договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/ от 02.03.2021 г. „КРЕДИСИМО“ ЕАД и „Ай Тръст“ ЕООД като цедент е прехвърлило своите вземания към Длъжника по описания договор за

потребителски кредит на цесионера „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1404, бул. „България“ № 81В, ап. 3. Длъжникът е уведомен за цесията на посочената от него в договора електронна поща с имейл от 30.03.2021 г., като задълженията са индивидуализирани в Приложение № 1 към дата 23.02.2021 г., неразделна част от договора. Твърди се, че връчването на съобщението за сключения договор за цесия е извършено посредством упълномощаване на цесионера/ от името на цедента да извърши предвиденото в чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомяване на длъжника. Излага се, че ответникът не е изпълнил в срок задълженията си по Договора за кредит до изтичането на крайния срок за погасяване на кредита, поради което е иницирано производство по реда на чл. 410 ГПК и по ч.гр.д. № 18/2023г. по описа на Районен съд -Троян е издадената Заповед за изпълнение на парично задължение. Твърди се, че вземането, претендирано в настоящото установително производство е предмет на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ по ч.гр.д. № 18/2023г. по описа на Районен съд -Троян и издадената Заповед за изпълнение на парично задължение.

По реда на чл.131 от ГПК е изпратен препис от ИМ и доказателства на ответната страна. В законоустановеният срок е депозиран писмен отговор от адв.Х. В., назначен за особен представител на ответника –длъжник. Счита заявената установителна претенция за допустима, но неоснователна, със аргументи, изброени в следната последователност:

1.Ищецът основава искове си основно на Договор за потребителски кредит №***/04.07.2016г. и договор за предоставяне на поръчителство от същата дата - 04.07.2016г. Договорите и приложенията към тях са представени като доказателство по делото, и от тях е видно, че по тях липсва подпис на представляваната от мен. което иде да рече, че не е ясно дали изобщо та се е ангажирала с въпросните договори.

2.Липсват доказателства, колко вноски са погасени и колко не.

3.Предявени са пет броя искове, касаещи погасяването на главница по потребителски кредит, договор за предоставяне на поръчителство, лихвите по тях, обезщетения за забава, без да е ясно как е формирана сумата по всеки един от тях. Първият иск. предявен с исквата молба е за сумата 1442.34 лева - главница, но в приложение №1 към договора за потребителски кредит е записано, че размера на предоставения кредит, т.е., главницата е 1573.80 лева, каквата сума е предявена като втори иск за възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство.

4.Сочи, че договорът за потребителски кредит е сключен на 04.07.2016г. , че според ищеца не е направена нито една погасителна вноска, че съобразно Общите условия на „Кредисимо“ АД за кредити на физически лица - Х.3.1, кредиторът има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем, в случай, че кредитополучателя не погаси шест погасителни вноски, което не е сторено към 2017г., а чак през 2023г., т.е. почти шест години.

5.Кредиторът е иницирал заповедно производство, по което е издадена заповед за изпълнение, с която искането за възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и лихвата по него са оставени без уважение поради противоречие със закона и добрите нрави по аргумент от чл.10 ал.2 и

чл.16 от Закона за потребителския кредит -договорено е възнаграждение за поръчител, което се явява допълнителна такса по кредита. Въпреки това кредиторът отново, с исковата молба, е предявил въпросните искове.

В едномесечният срок по реда на чл.131 ГПК, назначеният особен представител депозира отговор /допълнение/ към подадения такъв, в който прави възражение по реда на чл.111 ЗЗД вр. чл.120 ЗЗД, че вземането по проц.договор за потребителски кредит е погасен по давност, тъй като, съобразно Приложение №1 към същият е видно, че договора е със срок един месец, с една погасителна вноска - сключен е на 04.07.2016г. и падежа му е на 04.08.2016г., т.е. от падежа до претендирането на връщането му са изтекли повече от пет години, а не само изискуемите три.

В депозирана по делото молба –становище, ищцовото дружество излага аргументи във връзка с депозираните отговори, като твърди, че между ответника и „КРЕДИСИМО“ ЕООД са налице валидни договорни правоотношения, че считано от 04.07.2016 г. Договорът е сключен онлайн и е породил действие от датата на получаване на паричната сума от длъжника на 04.07.2016 г., видно от приложената към молбата Разписка. Договорът е породил действие считано от 04.07.2016 г., като датата на падежа на последната вноска е 10.01.2018 г. и считано от тази дата, цялото задължение става изискуемо. Излагат се аргументи, че не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД, тъй като задължението е само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост, т.е. началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по Договор за потребителски кредит № ***/04.07.2016 г., е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита -в случая 10.01.2018г., от която дата започва да тече 5 годишния давностен срок.Предвид това, иска съдът да постанови решение, с което даотхвърли като неоснователен и недоказан предявения иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната общност, приема за установено от фактическа страна следното: Съгласно приетия като доказателство по делото препис от Договор за потребителски кредит № *** на 04.07.2016 г., сключен между „Кредисимо“АД и И. Ц. В., първото дружество се е задължило да предостави на ответника потребителски кредит в размера ипри условията, посочени в Договора, под условие, че подаденото от кредитополучателя Заявление е одобрено от кредитора.

В чл.5 от Договора е предвидено, че сумата поодобрения кредит се усвоява по посочения в заявлението на кредитополучателя начин.

Съгласно чл.12 от Договора кредитополучателят е дал съгласието си кредитора да използваконкретно посочени телефони и адреси за кореспонденция във връзка със сключването,изпълнението и прекратяването на настоящия договор. От Приложение №1 към Договора сеустановява, че размера на предоставения кредит е 1573.80 лева, като той е трябвало да бъдевърнат на 1-една погасителна вноска, при лихвен процент 41,24%и ГПР 50%.

От Приложение №1 към Договора за поръчителство се установява, че размера на предоставения кредит е 1573.80 лева, като той е трябвало да бъде върнат на осемнадесет погасителни вноски, като от приложения погасителен

план е видно, че първата погасителна вноска се дължи на 20 юли 2016г., а последната на 20.12.2017г.

Видно от представения с исковата молба Договор за продажба и прехвърляне навземания от 02.03.2021г., „Кредисимо“ ЕАД и „Ай тръст“ ЕООД са прехвърлили в полза на ищеца „АПС Бета България“ ЕООД свои парични вземания, произтичащи от просрочени и неизплатени договори за кредит на физически лица. От представения по делото списък с имена на длъжници и размер на задължения, вземанията за които са били прехвърлени в полза на ищеца се установява, че сред тях е и това по отношение на ответника И. П. на стойност 2607.81 лева.

Съгласно приложено по ч.гр.д.№18/2023г. на ТРС Пълномощно с нотариална заверка на подписа на упълномощителя от 24.03.2021г., „Кредисимо“ АД упълномощава „АПС Бета България“ ЕООД да уведоми от негово име длъжниците по всички вземания, които дружеството е прехвърлило, съгласно Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.03.2021г., за извършената цесия.

На 10.01.2023г. в РС-Троян ищецът е депозирал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК против ответника. Образувано е било ч.гр.д.№18/2023г., по което с Разпореждане №20 от 12.01.2023 г. постановено по ч.гр.д.№18/2023г. на ТРС, съдът отхвърлил частично предявеното заявление по чл.410 ГПК от „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1404, бул. „България“ № 81В, ап. 3, законни представители: Х. М.М. и Д.М., пълномощник юрисконсулт П.И.Б., с което се иска издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу И. Ц. В. - П., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: ***, в ЧАСТТА на сумата 708.77 – седемстотин и осем лева и седемдесет и седем стотинки, представляваща законна лихва за забава по договора за кредит за периода от 04.07.2016 г. до 23.02.2021 г. и сумата 574.06 – петстотин седемдесет и четири лева и шест стотинка, представляваща дължима законна лихва за забава по договора за предоставяне на поръчителство за периода от 23.02.2021 г. до 02.03.2021 г., поради противоречие със закона и добрите нрави, като издал Заповед №6 от 12.01.2023г. за изпълнение на паричнозадължение по чл.410 от ГПК, с която разпоредил на ответника-длъжник да заплати на ищеца-кредитор сумата в размер на 1442.34 – хиляда четиристотин четиридесет и два лева и тридесет и четири стотинки, представляваща дължима главница по Договор за кредит № *** от 04.07.2016 г., сключен между „Кредисимо“ ЕАД и И. Ц. В. , ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 456.70 – четиристотин петдесет и шест лева и седемдесет стотинки, представляваща договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит за периода от 04.07.2016 г. до 04.08.2016 г., сумата 94.40 – деветдесет и четири лева и четиридесет стотинки, представляваща разноски по делото за платена държавна такса и сумата 50.00 – петдесет лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Тази заповед за изпълнение била връчена на ответника при условията на чл.47 ал.5 от ГПК, поради което на основание чл.415 ал.1 т.2 от ГПК на ищеца било указано, че може да предяви установителен иск за вземането си против ответника, поради което е иницирано настоящото производство.

По искане на ищцовото дружество, съдът допусна съдебно-счетоводна

експертиза, от чието заключение се установява, че размерът на претендираната главница по договор за потребителски кредит е 1442.34 лева, договорна лихва 456.70 лева за периода 04.07.2016г. до 10.01.2018г., а обезщетението за забава за този период е 582.62 лева, както и че на 23.02.2021г. е извършено плащане от поръчителя „Ай Тръст“ЕООД към кредитодателя „Кредисимо“ЕАД по договора за поръчителство, на стойност 2607.81 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът от правна страна, намира следното:

Предмет на установителния иск е съществуване на вземането по издадената заповед, като успешното му провеждане предполага установяване дължимостта на сумите по същата на посоченото основание. В конкретния случай се претендира установяване съществуването на вземане по договор за заем. Вземането по процесния договор за заем е прехвърлено чрез цесия, поради което в тежест на ищеца е по пътя на главното и пълно доказване да установи факта на съществуване на валидно облигационно правоотношение между цедента и ответника по договор за заем, че по него ответникът е останал задължен за процесната сума в посочения размер, че между цедента и ищеца е сключен валиден договор за цесия, по силата, на който на ищеца е било прехвърлено вземането по договора за заем с ответника, че цесията е съобщена на ответника.

Основателността на предявения установителен иск се обуславя от кумулативното наличие на предпоставките: валидно възникнало правоотношение между страните, елемент от съдържанието на което да е задължението на процесуално легитимирания ответник да престира определена парична сума – по договора за паричен кредит, настъпила изискуемост на задължението, и релевирано неизпълнение от задълженото лице.

Спорно по делото е обстоятелството, дължи ли ответника на ищцовото дружество по процесния № *** от 04.07.2016 г., сключен между „Кредисимо“ ЕАД и И. Ц. В., посочените суми в издадената от РС-Димитровград заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№18/2023г., сключван ли е такъв договор от страна на П., предоставена ли е била на кредитополучателя, кога и по какъв начин посочената в договора сума, уведомена ли е била надлежно кредитополучателя за извършената цесия и встъпил ли е в правата на кредитор по отношение на нея ищеца, погасено ли е поради изтичане на предвидената в закона давност задължението на П..

Съгласно чл.9, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, с разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение заплащане. Вземането по процесния договор е било валидно цедирано от заемотателя на ищцовото дружество, по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания(цесия)от 02.03.2021г.

При постановяване на настоящото решение съдът взе предвид, че производството по делото се проведе в отсъствието на ответника П., която беше представлявана от особен представител- адв.Х. В., посочен от АК-Ловеч и назначен от съда. Издадената по ч.гр.д.№18/2023г. по описа на РС-Троян заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК не е била връчена на ответника-длъжник лично, доколкото тя не е била открита на

постоянния си и настоящ адрес, нито е установена нейната актуална месторабота от извършената справка в регистъра на НАП. Предвид това, след залепяне на уведомлението по чл.47 от ГПК на постоянния и настоящ адрес на П., съдът е приел, че съобщението за издадената заповед за изпълнение е била връчена на длъжника при условията на чл.47 ал.5 от ГПК. След депозиране на исковата молба против И. П. в РС-Троян съдът отново е изпратил препис от нея на постоянния и настоящ адрес на ответника. Исковата молба и приложенията към нея обаче са останали невръчени на адресата, която не е била открита натези адреси. По същия начин, от извършена справка в НАП не е била установена и актуалната месторабота на П., за да бъдат изпратени въпросните документи за връчване там. В тази връзка и на основание чл.47 ал.6 от ГПК на ответника е бил назначен особен представител, който да я представлява по настоящото дело.

Доколкото по делото се твърди, че вземането на «Кредисимо» АД към ответника е било прехвърлено в полза на ищеца, следва да се има предвид, че с договора за цесия, кредиторът прехвърля вземанията си на трето лице, без за това да е необходимо съгласие на длъжника. За да произведе действието си спрямо последния, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор съгласно разпоредбите на чл.99, ал.3 и 4 от ЗЗД. Уведомяването на длъжника е предвидено с цел същия да узнае за договора за цесия и след изпълнение на задълженията му на новия кредитор и също така да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение на лице, което вече не е носител на правата по съответния договор. В случая е налице валиден договор за цесия, потвърден от цедента, който вземането на цедента спрямо длъжника е прехвърлено възмездно на цесионера, ищец по настоящото производство. Законът изисква уведомяването на длъжника да се извърши от стария кредитор, но няма пречка уведомяването да се извърши от новия кредитор, ако е налице представителна власт за това /В този смисъл Решение № 137 от 02.06.2015 год. по гр.д. № 5759/2014 год., III г.о. на ВКС/. Видно от съдържанието на приложеното по делото пълномощно цедентът е упълномощил цесионера да извърши уведомяване от негово име навсички длъжници за цедираните вземания, което не противоречи на чл.99 ал.3 и 4 от ЗЗД, доколкото изпълнява целите на посочените разпоредби. Относно последната предпоставка за уважаване на претенциите на ищеца изискваща уведомлението за цесията да е достигнало до длъжника, съдът установи от представените по делото писмени доказателства, че такова уведомяване не е осъществено до подаването на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и до датата на предявяване на настоящия иск, но уведомлението до ответника за цесията е приложено към исковата молба на ищеца и е връчено на особения представител на ответника, с което факта на съобщаване на цесията е осъществен и следва да бъде зачетен. В тази връзка настоящият състав следва да отбележи, че връчването на уведомлението за цесията на особения представител е произвело материалноправно действие, поради особения характер на представителството на назначения от съда по чл.47, ал.6 ГПК процесуален представител и обема на неговите правомощия. Разпоредбата на чл.45 ГПК установява правилото, че връчването на представител се смята за лично връчване. Законодателят е посочил в разпоредбата фигурата "представител", без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича - от упълномощаване или по силата на закона - от акт на съда. И в двата случая осъщественото връчване на представител е приравнено

на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът лично е уведомен за извършената цесия. В този смисъл е постановеното от ВКС Решение №198/18.01.2019г. по т.д.№193/2018г. на I-во Т.О. - че връчването на материалноправно изявление на особения представител, представлява надлежно уведомяване на длъжника - ответник. Настоящата инстанция споделя именно това дадено от ВКС разрешение по разглеждания въпрос, което е в съответствие с нормата на чл.45 ГПК, т.е, ищецът - цесионер се е легитимирал като кредитор на ответника, тъй като уведомлението за цесията, приложено към исковата молба на цесионера е достигнало до длъжника и съставлява надлежно съобщаване за цесията (чл.99, ал.3 ЗЗД), с което прехвърлянето на вземането е породило действие за длъжника от този момент, което уведомяване представлява релевантен за спора факт, настъпил след предявяване на иска и на основание чл.235, ал.3 ГПК следва да бъде съобразен от съда.

Съдът намира за основателно възражението на особения представител на ответника, че от представените от ищеца доказателства не може да се установи по категоричен начин, че П. е сключила с «Кредисимо» АД процесния Договор за потребителски кредит №***/04.07.2016г. Въпреки разпределената от съда доказателствена тежест и дадените указания на ищеца, че негово е задължението да докаже наличието на сключен с ответника договор за кредит, същият не представи доказателства в тази насока. Видно от приетия като доказателство препис от Договор за потребителски кредит №***/04.07.2016г. е, че той не е подписан от кредитополучателя.

Не е представено също така заявление, попълнено и подписано от П., с което тя първоначално е поискала от «Кредисимо» АД да ѝ бъде предоставен потребителски кредит, както и където да е посочила размера на искания кредит и начина по който да ѝ бъде преведен. Липсват доказателства такова заявление да е било разглеждано и одобрявано от страна на кредитора, като всички тези действия е следвало да бъдат извършени още преди сключване на процесния договор. Следва да се има предвид също така, че въпреки дадените от съда указания и след изричното предупреждение за последиците, визирани в разпоредбата на чл.161 ГПК, до приключване на производството пред РС-Троян, ищецът не представи никакви доказателства кога и по какъв начин «Кредисимо» АД е превело в полза на ответника уговорената заемна сума, за да възникне задължението на П. да върне същата на своя кредитор при условията, визирани в Приложение №1 към Договора.

По отношение на въведеното от особения представител на ответника възражение за настъпила погасителна давност по отношение на претендираното вземане: Според чл.110 от ЗЗД, с изтичането на 5-годишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а според чл.111, б. „в” от ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичането на 3-годишна давност. Според чл.114, ал.1 от ЗЗД давността за всяко вземане – главно или акцесорно за лихви, започва да тече от деня, в който е станало изискуемо.

В случая, видно от Приложения по делото Договор за потребителски кредит №*** от 04.07.2016г. /л.18-гръб – л.19/, в чл.6 е указан начина на погасяване на кредита, а именно: съгласно Приложение №1, представляващо неразделна част от договора.

В приложеното на л.20 от делото Приложение №1 към Договор за потребителски кредит №*** от 04.07.2016г. е посочен срока и броя на погасителните вноски, а именно: в т.4 е посочен срок на кредитите – 1 /един/ месец; в т.5 брой погасителни вноски – 1 /една/, т.е. срокът му е изтекъл на 04.08.2016г. и не е обявен за предсрочно изискуем. Следователно от 05.08.2016г. е настъпила изискуемостта на процесното вземания по този договор-главница и лихви. При това положение от тази дата според чл.114, ал.1 от ЗЗД започва да тече и давностният срок за погасяването на вземането, като с изтичането от тази дата на петгодишния давностен срок по чл.110 от ЗЗД се погасява непогасената част от главницата от предоставения кредит, а с изтичането от същата дата на тригодишния давностен срок по чл.111, б. „в” от ЗЗД се погасяват договорни лихви-надбавка и законна лихва за забава(Решение № 2648/1978г. на I г.о. на ВС). От падежната дата – 05.08.2016г., до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 18/2023г. по описа на ТРС- 10.01.2023г. /по ССЕВ/, са изминали повече от 5 години, поради което същите са погасени по давност.

За пълнота на изложеното настоящият състав следва да отбележи, че дори и претендираните с Договора за поръчителство суми са погасени по давност, видно от Приложение №1 към договора за предоставяне на поръчителство, съгласно който, последната погасилна вноска е с падеж 20.12.2017г., т.е. считано от 21.12.2017г. започва да тече петгодишния давностен срок по чл.110 от ЗЗД, който е изтекъл на 21.12.2022г., т.е. към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 18/2023г. по описа на ТРС- 10.01.2023г. /по ССЕВ/, са изминали повече от 5 години, поради което същите са погасени по давност.

С оглед на изложеното исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена, както неоснователна, поради погасена по давност.

По разноските:

Съдът се произнася с решението по въпроса за разноските само в случай, че ги присъжда. Ако претенцията за присъждане на разноски е неоснователна изцяло или отчасти, съдът не следва да постановява нарочен отхвърлителен диспозитив. С оглед изложеното, така предявения иск за установяване на задължение за плащане от ответника в полза на ищеца на визираните суми в издадената заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№18/2023г. по описа на РС-Троян следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, като на същия не трябва да бъдат присъждани и направените в заповедното производство деловодни разноски. Поради това, че ответника по делото беше представляван в настоящото производство от особен представител, съдът не дължи произнасяне за присъждане на разноски по чл.78 ал.3 от ГПК.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „АПС Бета България” ЕООД, ЕИК: *** със седалище и адрес: гр. София, п.к. 1404 р-н Триадица, бул. "България" № 81 В, представлявано от юрк. Б. Т. /Пълномощник на управителите/, исковес правно

основание чл.422 от ГПК, вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79,ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, с които се претендира да бъде прието за установено, че ответникът И. Ц. В., ЕГН *****, дължи на „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с ЕИК *** парично вземане, конкретизирано в т.9 на предявеното Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по образуваното ч.гр.д. № 18/2023 г., а именно: сумата в общ размер от 4719.98 лв., формирана както следва: главница в размер на 1442.34 лв.; възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 1538.11 лв., договорна възнаградителна лихва върху главницата в размер на 456.70 лв. за периода от 04.07.2016 г до 10.01.2018г.; законна лихва за забава върху главницата в размер на 708.77 лв. за период от 10.01.2018 г. до 23.02.2021 г., законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 574.06 лева, както и лихва за забава върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията, КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ, ПОРАДИ ПОГАСЯВАНЕТО ИМ ПО ДАВНОСТ.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд-Ловеч от уведомяването на страните по делото,че е изготвено.

На основание чл.7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д.№ 18/2023г.по описа на РС-Троян.

Съдия при Районен съд – Троян: _____